

prism

15 วินาทีถึงที่ตาย

あと十五秒で死ぬ

ซาซากิบายาชิ เม

เขียน

จิตรขวัญ อติศัย

แปล

ฉันจำได้แค่แม่เคยอ่านหนังสือภาพเก่าๆ ให้ฉันฟังเป็นครั้งคราว
ตัวละครที่เรียกว่าแม่บ้านในหนังสือภาพเล่มหนึ่งช่วยทำงานทุกอย่าง
ในบ้านให้ ฉันเลยนึกอิจฉาด้วยความรู้สึกแบบเด็กๆ
เสียงราบเรียบของแม่ตอนอ่านหนังสือภาพฟังดูโอดีโรยทุกครั้ง
- ซาซากิบายาชิ เม

การอ่านดีจรรูกษาให้สัตว์

คำนำสำนักพิมพ์

หากว่ากันตามสถิติ มนุษย์จะมีอายุขัยเฉลี่ยราวๆ 70 ปี หรือพูดอีกแบบคือ ชีวิตหนึ่งของคนเราจะมีเวลาให้ใช้ประมาณ... สองพันสองร้อยล้านวินาที

ตัวเลขนี้ดูเยอะจนคล้ายจะใช้ทำอะไรก็ได้อย่างสุร่ยสุร่าย แต่อย่างที่เรต่างรู้ว่าทุกคนใช้จะมีเวลาให้ใช้เท่ากัน เรื่องเพิ่มเวลา ชีวิตให้คนดูเหมือนจะไม่ง่ายเท่าไร แต่ว่าเรื่องลดเวลา...คล้ายจะไม่ยากนัก เช่นนั้นสมมติว่าเราหักเวลาในชีวิตออกสักหน่อย ให้เหลือสัก...15 วินาที

ในเวลา 15 วินาทีก่อนตายเราทำอะไรได้บ้าง โทร.หาใครสักคน? ทิ้งข้อความสำคัญเอาไว้? หรือเสียใจจนลาน? เวลา 15 วินาทีดูน้อยเกินกว่าจะทำอะไรเป็นขึ้นเป็นอันได้จริง ๆ

ทว่าเหล่าผู้คนที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้ กำลังเผชิญหน้าชีวิตจำกัดของ 15 วินาทีนี้ได้อย่างเต็มที่ บางคนเหลือเวลาก่อนตายเพียง 15 วินาที บ้างอยู่ใน 15 วินาทีที่ความผิดพลาดหมายถึงความตายของใครสักคน และนี่คือการพยายามดิ้นรนเพื่อรังสรรค์ 15 วินาทีสุดท้ายนี้ออกมาให้เป็นประโยชน์ที่สุด

ดังนั้นท่านทั้งหลายที่ยังเหลือเวลานับร้อยล้านวินาที โปรดใช้ทุกเสี้ยววินาทีให้คุ้มค่า อย่าให้น้อยหน้าพวกเขาเหล่านี้!

คำนำผู้แปล

เวลาเป็นอะไรที่รู้สึกว่ามีเท่าไรก็ไม่เคยพอ อยากได้เวลาเพิ่มอย่างไร้ขีดจำกัด เพราะคิดว่าถ้ามีเวลาเพิ่ม เราน่าจะได้อยู่กับคนที่เรารักไปนาน ๆ กว่านี้ มีเวลาทำความรู้จักและพูดคุยกับผู้คนมากกว่านี้ เพิ่มพูนความรู้ได้มากกว่านี้ ทำอีกหลายสิ่งหลายอย่างได้ดีกว่านี้ แต่มาลองคิดดูแล้ว หากคนเรามีเวลาอย่างไม่จำกัด อาจจะทำให้เกิดความเฉื่อยชาได้เหมือนกัน ในเมื่อเพิ่มเวลาไม่ได้ เราก็ทำได้เพียงใช้เวลาที่มีอยู่จำกัดในชีวิตอย่างเห็นคุณค่ามากที่สุด

15 วินาทีเป็นช่วงเวลาอันแสนสั้น ถึงอย่างนั้นการได้เวลา มาเพิ่มในช่วงวิกฤตก็เป็นเรื่องพิเศษที่น่าพิศวงแล้ว และเหล่าตัวละครในเล่มนี้ก็พิสูจน์ให้เห็นว่า แม้มีเวลาน้อยนิดเพียงใด แต่เวลาก็มีคุณค่าเสมอ ตราบใดที่ไม่ยอมแพ้ เราก็อาจจะแก้ไข บางสิ่งบางอย่างให้ดีขึ้นได้เช่นกัน มันคือความงดงามในการดิ้นรน และไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาของมนุษย์

เล่มนี้เป็นรวมเรื่องสั้นที่สนุกทุกเรื่อง แต่เรื่องที่ชอบ และแนะนำที่สุดคือ “คดีฆาตกรรมหัวขาดของพวกผมผู้ที่หัวหลุด ก็ไม่ตาย” ชอบไอเดียมาก ๆ ค่ะ

ขอให้ทุกท่านสนุกกับการอ่านเล่มนี้นะคะ

ฉัตรขวัญ อติศัย

สารบัญ

15 วินาที	1
เตรียมพบกับบทสรุปอันน่าตกตะลึง	61
โรคนอนไม่หลับ	143
คดีฆาตกรรมหัวขาดของพวกผมผู้ที่หัวหลุดก็ไม่ตาย	191

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

15 ວິນາທີ

ທດສະວິທະຍາ

กระสุนปืน ลอยอยู่เบื้องหน้าฉัน

กั้นกระสุนหันมาทางนี้ในระแวกที่มือน่าจะเอื้อมถึง
...อะไรเนี่ย เกิดอะไรขึ้น ฉันทำโอทีเหนื่อยจนเห็น
ภาพหลอนเธอ

ภาพกระสุนหยุดนิ่งกลางอากาศดูราวกับโลกน่าพิศวงที่
มาริต¹ วาด ฉันอยู่ท่ามกลางความเงิบสงัดอันไร้ชีวิตชีวาและ
เกิดความวิตกที่อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ เสมือนเวลากำลังหยุดนิ่ง
ในช่วงพริบตาที่ไม่ควรเห็นมากที่สุด จะว่าไปบริเวณโดยรอบ
ก็เงิบงันเหลือเกิน เสียงแมลงร้องระงมในยามราตรีของฤดู
ใบไม้ร่วงจนถึงเมื่อครู่หายไปไหนหมด

กังวล ใช่ สิ่งที่ทำให้ฉันกังวลคือละอองสีแดงคล้ำที่
กระเซ็นรอบกระสุนปืนนัดนั้น ละอองเลือดวาดวิถีเป็นเส้นประ
เหยียดตรงกลางอากาศ ดูดั่งภาพถ่ายจากการกดชัตเตอร์ทันที
เมื่อกระสุนทะลุกายเนื้อ

หมายความว่า...ฉันนึกคำนั้นในใจแล้วไล่สายตาดตามวิถี
ของมัน

อู๊ย!

ในที่สุดฉันก็ตระหนักว่าละอองสีแดงเชื่อมจากรูดำบน
หน้าอกตนเองไปยังกระสุนปืน

รูบนหน้าอกมาได้ไงเนี่ย...ไม่สิ เลิกหลอกตัวเองด้วยการ
เรียกมันว่ารูดีกว่า ดูยังไงก็แผลถูกปืนยิงชัด ๆ ลูกกระสุน
พุ่งออกมาจากตรงนั้น แล้วก็...หยุดนิ่งอยู่ตรงหน้า มันยังไ้

¹ เรอเน มาริต (1898 - 1967) ศิลปินแนวเหนือจริงชาวเบลเยียม

กันแน่เนี่ย!

ไม่ใช่แค่กระสุนปืนและละอองเลือด ตัวฉันก็หยุดนิ่งเช่นกัน จะขยับแขนขาหรือหายใจทำไม่ได้เลย เวลาในโลกกำลังหยุดชะงัก มีเพียงความคิดของฉันที่แล่นพล่าน

เกิดอะไรขึ้นกันแน่ จำได้ว่าฉันใช้ชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดาสามัญจนถึงเมื่อครู่ มาทำงานตามปกติ ทำโอทีเหมือนเคย สะสางงานเสร็จเรียบร้อย จากนั้นก็ลุกขึ้นยืนเตรียมจะกลับบ้าน ทันใดนั้นกระสุนปืนก็โผล่มาตรงหน้า แล้วเวลาก็หยุดนิ่ง

จังหวะที่ฉันหันกลับมองคิดแทบเป็นแทบตายเพื่อให้เข้าใจสถานการณ์พลิกผัน -

เสียงเย็นเยียบของรองเท้าตึก ตึก และเสียงหุ้มแหบของผู้ชายก็ดังขึ้นซ้อนกัน

“แหม ๆ ๆ... สวัสดีครับ ในวาระโอกาสนี้ ขอแสดงความเสียใจด้วยนะครับ ผมเดาความรู้สึกในอกของคุณได้ อ๊ะ เมื่อกี้ไม่ได้เปรียบเทียบถึงการมีรูบนหน้าอกหรือกนะครับ เอ... เอละ”

ได้ยินเสียงผ้ากระเพื่อ บางสิ่งสีดำเรงระบำเข้ามาในทัศนวิสัยของฉันที่สรรพสิ่งหยุดนิ่ง พื้นรองเท้าหนังกระแทกพื้นดังตึก ผ้าคลุมสีดำดูน่าสงสัยอย่างยิ่งโบทสะบัด เจ้าตัวใช้มือข้างหนึ่งเล็กสูดที่ปิดคลุมลงมาถึงดวงตา

ใบหน้าของแมวดวงตาสีเทาขนสีน้ำตาลหม่นปรากฏให้เห็นจากใต้สูด

แมว ไซ้ แมวตัวเท่าคนยืนสองขาอยู่เบื้องหน้าฉัน เจ้าแมวดำนั้นขยับปากพูดว่า

“ผมมารับแล้วครับ”

จากนั้นก็ยังมีเลขท้าย

เฮ้...เฮ้ ๆ ๆ แค่ว่าเรื่องกระสุนปืนฉันก็จับต้นชนปลายไม่ถูกต้องแล้วแท้ ๆ ยังจะมีเหตุการณ์บ้างขอแตกต่างอย่างอื่นอีกเทรอก

เมื่อเห็นฉันตกอยู่ในภาวะสับสนมึนงงถึงขีดสุด เจ้าแมวนั้นก็เอียงคอกงนร้องว่า “อ้อ?”

“อ้าว ยังไม่รู้ตัวเทรอกครับ คุณพี่สาวเองก็พูดได้นะครับ ลองเปล่งเสียงดูสิ เหมือนเวลาพูดตามปกตินั่นแหละ ดูจากท่าทางของคุณแล้ว น่าจะมีเรื่องอยากถามเยอะเยอะเลยใช้ไหมครับ”

“อะ...อ๊ะ อ๊ะ...”

จริงด้วย ไม่รู้สิว่าปากขยับ แต่ได้ยินเสียงของตัวเองจากที่ไหนสักแห่ง เจ้าแมวนั้นพยักหน้าบอกว่า “อย่างนั้นแหละครับ”

“...อะ...อ้อ ยังไงนะ นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ที่บอกว่ามารับ หมายความว่ายังไงเทรอก”

หลังได้เสียงกลับมา คำถามมากมายก็พรั่งพรั่ง เจ้าแมวยืนสองมือ ไม่ลี สองขาหน้าออกมาราวกับจะสັกดกั้นคลื่นคำถาม

“ใจเย็น ใจเย็นก่อน ไม่ไหวเลยนะครับ หากจะมองสถานการณ์ให้ทะลุปรุโปร่ง หัวใจสำคัญคือการจัดระเบียบความคิดนะ เอาเถอะ หากคุณจะสับสนก็ไม่แปลก...เพราะคุณพี่สาวตายอย่างปุบปับโดยไม่มีสัญญาณแจ้งเตือนล่วงหน้าเลยสักอย่าง”

“ตะ...ตาย? จันเนี่ยนะ!”

“ครับ อย่างที่เห็นนี่แหละ”

เจ้าแมวโหน้มตัวมาเบื่องหน้าฉันในท่าหลังค่อม² แล้วเอาปลายเล็บเขี่ยลูกกระสุนที่หยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ

“คุณถูกปืนยิงจากข้างหลัง”

เจ้าแมวพูดเหมือนเป็นเรื่องปกติ ทว่าฉันไม่ได้ปรับตัวตามสถานการณ์เก่งขนาดนั้น

“ถูกยิงเหรอ...ทำไมล่ะ เพราะอะไร”

“ไม่รู้สิครับ ผมจะรู้ได้อย่างไร คุณพี่สาวไปทำอะไรมาล่ะครับ สร้างศัตรูแบบไหนเอาไว้ ถึงต้องมาตายในสภาพนี้”

“เก๊สักรักรรรมดาในเมืองชนบทอย่างฉันจะไปมีศัตรูได้ไงล่ะ!”

เจ้าแมวหัวเราะในลำคอ ไล่ลั่นหึ่งๆ อากัปกิริยาช่างเหมือนมนุษย์เหลือเกิน

“แหม เจตนาฆ่าเกิดได้ทุกที่ที่มีคนมารวมตัวกันนั่นละครับ แต่กรณีที่มีปืนในครอบครองด้วยจะหายากอยู่สักหน่อย ว่าแต่ถูกปืนยิงตายเหรอเนี่ย วิธีตายของคุณพี่สาวจัดว่าหาได้ยากทีเดียวเมื่อเทียบกับวิธีตายที่ผมเคยพบเจอมา”

“พบเจอมา...นายเป็นใครกันแน่”

เจ้าแมวกระโดดขึ้นไปนั่งบนโต๊ะด้านหน้าฉัน แล้วตบอกตัวเองดังต๊อบๆ

“เวลามีคนตาย จะชอบพูดกันว่า มีคนมารับไปแล้ว

²คำว่า หลังค่อม ในภาษาญี่ปุ่นใช้คำว่า 猫背 ซึ่งแปลตรงตัวได้ว่า หลังของแมว

ใช้ใหม่ล่ะครับ นั่นหมายถึงผมเอง ผมจะคอยนำทางผู้ล่วงลับไปจากโลกนี้ ประมาณนั่นล่ะครับ”

“ยะ... ยมทูตหรือ แต่นายเป็นแมวนี่นา”

“รูปร่างหน้าตาไม่สำคัญหรอกครับ ความเชื่อคนเรามีหลากหลาย บางครั้งผมก็เป็นทูตสวรรค์ บางทีผมก็เป็นยมทูต ขึ้นอยู่กับมุมมองต่อความตายของแต่ละบุคคลซึ่งแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรม อืม คุณพี่สาวดูจะชมชอบเทพนิยายมากกว่าที่คิดนะ”

เจ้าแมวจับจ้องร่างของตนเอง นึกอยู่เหมือนกันว่าเคยเห็นที่ไหน แมวตัวนี้คล้ายตัวละครแมวในหนังสือภาพที่ฉันเคยอ่านในวัยเด็ก คำพูดคำจาของมันฟังดูเอ้อระเหย แต่รูปลักษณ์คือมนุษย์แมวผู้มีดีดมน บรรยากาศแปลกประหลาดในหนังสือภาพทำให้ฉันในวัยเด็กขนลุกอย่างประหลาด ถ้ามีใครบอกว่าภาพลักษณ์ของความตายในใจฉันคือแมวในหนังสือภาพ ฉันก็ยอมรับว่าอาจจะจริงตามนั้น...

แต่เรื่องพรรคนั้นจะยังไปถึงข้างเถอะ ตอนนี่สิ่งสำคัญสำหรับฉันคือกระสุนปืนที่ลอยอยู่ตรงหน้าต่างหาก

ปืนล่าสัตว์ที่ใช้กระสุนประเภทนี้ไม่น่ามีอาณาเขตเอาอาวุธปืนสำหรับใช้ในสนามรบ ทมอที่สถานีอนามัยแห่งนี้เคยเล่าให้ฉันฟังว่า เดิมทีปืนล่าสัตว์มีไว้จัดการสัตว์อันตราย แม้จะปลิดชีพสัตว์ร้ายในนัดเดียวไม่ได้ แต่พลังของมันก็มากพอจะทำให้สัตว์ขยับเขยื้อนไม่ไหว

ทว่าเวลานี้ฉันถูกยิงจากข้างหลังในระยะใกล้ แล้วลูกกระสุนก็พุ่งทะลุร่องอกของฉัน ในฐานะคนทำงานด้านการแพทย์ หาก

เจอคนมีบาดแผลแบบนี้บนหน้าอก ฉันคงปลอบอีกฝ่ายอย่างสบายอารมณ์ไม่ได้หรอกว่า “ไม่ต้องห่วงอะ อีกไม่นานก็หายแล้ว”

ฉันตายแล้วจริงๆ เหรอ...มะ...ไม่สิ ถึงอย่างนั้นก็เถอะ

“ตกลงว่าตอนนี้มันยังงั้นนะ ถ้าฉันตายแล้ว ทำไมไม่ถึงมาคุยอยู่กับแม่วะ”

“อ้อ ตอนนี่คือช่วงเวลาที่เรียกกันว่าช่วงระลึกความทรงจำก่อนตาย คนมักพูดกันใช่ไหมล่ะครับว่า ความทรงจำต่างๆ นานา จะกลับมาโลดแล่นในสมองตอนใกล้ตาย เพียงแต่ในกรณีของคุณพี่สาว ผมเผื่อเวลาให้นานหน่อย เพราะจู่ๆ ก็โดนยิงเปรี้ยงจากข้างหลังแล้วตายทันที น่าจะยังหลงเหลือความอาลัยอารมณ์ในชีวิตและคงมีเรื่องอยากก่นด่า ผมเลยอยากให้คุณได้มีเวลาเข้าใจสถานการณ์ของตนเองให้ดีและอำลาโลกปัจจุบัน ก่อนจะพาคุณไปโลกโน้น ถ้าให้พูด มันก็เหมือนเป็นบริการพิเศษเล็กๆ น้อยๆ จากยมทูตนะครับ”

“บริการพิเศษเหรอ พุดบ้าๆ...”

ความรู้สึกของฉันเปลี่ยนจากตกใจเป็นระอิดระอา ถ้าร่างกายขยับได้ ฉันคงถอนหายใจเฮือกใหญ่ไปแล้ว

ถึงบอกว่าเป็นช่วงระลึกความทรงจำก่อนตาย ชีวิตของฉันก็ยังไม่ยาวนานพอให้ย้อนมองไปอย่างซาบซึ้ง หลังสำเร็จการศึกษาด้านเภสัชศาสตร์จากมหาวิทยาลัย ฉันเคยสมัครเข้าทำงานในบริษัทผลิตรายใหญ่แต่ไม่ได้รับเลือก เลยย้ายที่อยู่มาทำงานในสถานีนอนมัยท้องถิ่นแห่งหนึ่งตามที่ศาสตราจารย์ช่วยแนะนำให้ บอกตามตรงว่าที่แรกฉันไม่ได้เต็มใจย้ายมาอยู่เมืองชนบทกลาง

ภูเขาที่ไม่คุ้นเคยแบบนี้หรืออก แต่ก็ไม่ได้อยู่ในฐานะที่มีสิทธิ์ปัน
สถานื่อนามัยแห่งนี้เป็นผู้รับผิดชอบบริการทางการแพทย์
ของผู้คนในละแวกนี้แต่เพียงผู้เดียว จึงยินดีต้อนรับเภสัชกร
ซึ่งมักเป็นตำแหน่งที่ขาดแคลนอยู่เนื่อง ๆ ที่นี้ปฏิบัติกับฉัน
ค่อนข้างดี และฉันก็สร้างสายสัมพันธ์กับผู้คนในท้องถิ่นได้ราบรื่น
พอสมควร ถึงชีวิตจะไม่ค่อยมีสีสัน แต่ก็น่าจะใช้ชีวิตอย่าง
สงบสุขต่อไปเรื่อย ๆ ได้โดยไม่ตงาน

ทั้งที่เป็นอย่างนั้น

ทำไมคนใช้ชีวิตอย่างสงบมาตลอดอย่างฉันถึงต้องโดนฆ่า
ด้วยล่ะ

“...ใคร”

“หืม?”

“ฉันถามว่าใครยิง”

“เรื่องนั้นผมไม่รู้หรือครับ อ๊ะ แต่ไม่ใช่อุบัติเหตุ
หรือปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติหรืออะไรนะ เพราะตอนนี้คนร้าย
ที่ฆ่าคุณก็อยู่ข้างหลังคุณนี่แหละ”

“งั้นก็บอกมาสิ! ถ้าไม่รู้ว่าคุณก็ใครฆ่าก็นอนตายตาไม่หลับ
หรืออก อย่าว่าแต่เรื่องที่มีคนคิดอยากฆ่าฉันเลย แค่ตัวเองเคย
ไปทำให้ใครแค้นเคืองนะ ฉันยังจำไม่—”

ฉันพูดถึงตรงนั้นแล้วชะงัก จริงอยู่ ฉันใช้ชีวิตอย่างสงบ
มาจนถึงปัจจุบัน จำไม่ได้ว่าเคยสร้างศัตรู ทว่า...

หากจะมีสาเหตุที่ทำให้ฉันถูกฆ่าล่ะก็

ถ้าเกิดว่า - เหตุการณ์นั้นทำให้คนคนนั้นอาฆาตมาดร้ายฉัน
ล่ะก็

ฉันเกิดจินตนาการนำพรันพริง ไซ มีแค่คนเดียวเท่านั้น
คนเดียวที่อาจเคียดแค้นฉันจนถึงขั้นอยากฆ่าให้ตาย

“โอ้โฮ ไม่ทันไรก็ทำท่าจะเป็นวิญญานพยาบาทซะแล้ว”

เจ้าแมวสายศิระะอย่างอ่อนใจ

“แย่เลยๆ คุณจะรู้สึกแบบนั้นก็สมควรอยู่หรอก แต่ผม
บอกไม่ได้หรอกครับ เพราะจะเป็นการฝ่าฝืนกฎ มนุษย์ที่ถูกยิง
จากด้านหลังต้องจากโลกนี้ไปโดยไม่รู้ว่าเป็นฝีมือใคร”

“แต่ถึงถูกยิงก็ใช่ว่าจะต้องตายทันทีนี่นา ถ้าโดนเป้าหัว
ยังว่าไปอย่าง กรณีนี้อย่างน้อยฉันน่าจะยังมีแรงหันไปมอง
คนร้ายได้”

“ถึงจะพูดแบบนั้น แต่อายุขัยคุณพี่สาวก็หมดลงแล้ว
ละครับ ดูลิ เอ...เอาไปไว้ไหนแล้วนะ”

เจ้าแมวล้วงหาของใต้ผ้าคลุม

“เจอแล้ว นี่ไงครับ เทียนแห่งชีวิต!”

เขาหยิบอุปกรณ์คล้ายตะเกียงขนาดเล็กออกมา

“อา...ชื่อทางการของมันคือนาฬิกาเวลาชีวิตที่เหลืออยู่ อ้อ
ในประเทศนี้มันโด่งดังจากรากูโงะ³ ลินะครับ เปลวเทียนนี้ก็คือ
ชีวิตของคุณ อย่งที่เห็น -”

เจ้าแมวหุบปากในจังหวะนั้นแล้วจ้องดูในตะเกียง เมื่อมอง
ทะลุแผ่นกระจกเข้าไปจะเห็นเทียนลั่นที่ยังมีแสงริบหรี่

“ชะอู้ย ยังเหลืออีก 15 วินาที”

³ การแสดงประเภทหนึ่งในสมัยเอโดะ เป็นการเล่าเรื่องตลกด้วย
ตัวคนเดียว ปัจจุบันยังมีการแสดงประเภทนี้อยู่

เจ้าแมวรีบเก็บเทียนแห่งชีวิตใส่ใ้ผ้าคลุมแล้วใช้อุ้งเท้า
ตบหน้าผากอย่างละเอียด

“แหะๆๆ เอาอีกแล้ว เหมม น่าอายจริง ผมด่วนสรุป
จนหน้าแตกดังเพลิงซะแล้วสิ แต่ก็ยังอยู่ในขอบเขตความ
ฉลาดเคลื่อนไหวของการคำนวณ งั้นไว้ค่อยเจอกันใหม่ในอีก 15
วินาที...”

“อะ...เดี่ยว! รอก่อนสิ!”

ฉันรีบเรียกเจ้าแมวที่ร่างวูบไปหวนล้าจะหายตัวไปจาก
สายตา

“อะไรครับ อะไรครับ ไม่ต้องร้อนใจปานนั้นหรอก เดี่ยว
ผมก็กลับมาแล้วนะ”

“รอเดี๋ยว ขอถามให้แน่ใจก่อน หมายความว่าฉันจะยังมี
ชีวิตอยู่อีก 15 วินาทีหรือ”

เจ้าแมวผงกศีรษะ

“ถูกต้องครับ กระสุนเบี่ยงจากอวัยวะภายในไปได้
อย่างน่าประหลาดใจเลย”

“อะ...งั้นระหว่างนั้นฉันก็ขยับได้สินะ อย่างเช่นหันไปมอง”

“ครับ ถ้าคิดจะทำก็ทำได้ แต่คุณเป็นแผลจกรรจ์ หาก
จะบอกว่าตายคาที่ก็ไม่ผิด ขึ้นขยับเขยื้อนแบบบ้าบิ่น เช่น
พุ่งตัว กระโดด หรือวิ่ง เลือดจะทะลักออกมาจนคุณหมดสติ
ในเวลาไม่ถึงห้าวินาที”

“ถ้าอย่างนั้น—”

15 วินาที เจ้าแมวตัวนี้บอกว่าฉันยังมีชีวิตได้อีก 15 วินาที
ซึ่งแปลว่า

“ฉันพอจะเขียนอะไรทิ้งเอาไว้ได้รีเปล่า”

เจ้าแม่ว้องอ้อ? แล้วเลิกคิ้ว (หมายถึงจุดที่อยู่บริเวณเดียวกับคิ้วของมนุษย์)

“ยกตัวอย่างเช่น ฉันจะหันขวับไปมองหน้าคนร้าย จากนั้นก็เขียนชื่อของอีกฝ่ายทิ้งไว้ที่ไหนสักแห่ง ประมาณนี้น่าจะพอทำได้รีเปล่า”

“โอ้ อะไรกันนี่...ไม่อยากเชื่อเลย”

เจ้าแม่ว้องอย่างสำราญใจยิ่ง

“คุณคิดจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่น้อยนิดของตัวเองเพื่อบอกชื่อคนร้ายให้คนอื่นรู้หรือครับ ช่างใจกล้าดีแท้ ผมมองคุณผิดไปนะเนี่ย”

“ฉันบอกแล้วไงว่าแค่ยกตัวอย่าง จะทำจริงรีเปล่าก็ว่ากันอีกที ตกลงว่ายังไงล่ะ”

“แน่นอน” เจ้าแม่วัยกหน้าแดงจนเกินเหตุ “น่าจะทำได้ถ้าคุณพี่สาวโชคดีรู้ชื่อของคนร้ายและเขียนชื่อนั้นทิ้งไว้ได้อย่างถูกต้องแม่นยำภายในระยะเวลาอันสั้น และมีตำรวจมาเจอเข้าในภายหลัง คุณพี่สาวก็จะแก้แค้นสำเร็จ โคร่งเรื่องคงประมาณนั้นละมั้ง แต่จะราบรีนจริงรีเปล่าเนี่ยสิ”

“ถ้าไม่ลองหันไปมองหน้าคนร้ายก่อนก็ยังไม่บอกอะไรไม่ได้หรอก”

“โอ๊ะโอ? คุณพี่สาวเดาได้หรือว่าคนร้ายเป็นใคร”

เจ้าแม่วทำหน้าสนอกสนใจ หนวดกระตุกยิก ๆ

“หึ ๆ น่าสนใจไม่เบา เอาสิครับ ผมจะช่วยอีกแรงเพื่อไถโทษที่มารีบเร็วเกินไปจนทำให้คุณพี่สาวงุนงง แต่ถึงจะพูด

อย่างนั้น การช่วยเหลือที่ผมมอบให้ได้ก็อยู่แค่ในระดับที่ไม่ฝืนกฎธรรมชาติของโลกนี้ เพราะคุณพี่สาวยังเป็นคนของโลกนี้อยู่”

เจ้าแมวมหิบนานาฬิกาเวลาชีวิตที่เหลืออยู่เรือนเมื่อครู่ออกมา
“ขออธิบายเพื่อให้เข้าใจนะครับ”

เจ้าแมวเปิดฝา บางสิ่งเต็งออกมาจากในตะเกียง เป็นตัวเลขสีส้มคล้ายตัวเลขบนหน้าปัดนาฬิกาดิจิทัลลอยมาอยู่ข้างกาย ถ้าคิดตามที่อธิบายเมื่อครู่ ค่าตัวเลข 15:08 นั้นน่าจะเป็น...

“ใช่ครับ ค่าตัวเลขที่เห็นนี่คือเวลาชีวิตที่เหลืออยู่ของคุณพี่สาวแบบละเอียดยิบ ลิบหัววินาทีเศษๆ เอาละ คุณพี่สาวออกจากช่วงระลึกความทรงจำก่อนตายด้วยความตั้งใจของตัวเองได้เลยครับ แต่ตั้งใจเพื่อออกจากที่นี่ก็พอแล้ว เวลาในโลกปัจจุบันจะเริ่มขยับตั้งแต่ชั่วพริบตา นั่นแล้วตัวเลขของนาฬิกาเวลาชีวิตที่เหลืออยู่จะเริ่มลดลง ระหว่างที่เวลาหมุนไป หรือพูดอีกอย่างคือขณะเวลานับถอยหลัง ขอเพียงคุณพี่สาวปรารถนา ก็จะกลับเข้าสู่ช่วงระลึกความทรงจำก่อนตายได้ทุกเมื่อ”

“หมายความว่าฉันจะหยุดเวลาเมื่อไหร่ก็ได้ล่ะหรือ”

“ถูกต้องครับ ยกตัวอย่างเช่น จะหยุดเวลาชั่วคร่าวแบบถึยบ แล้วลงมือทำอะไรที่ละนิดก็ได้ ว่าไงครับ เป็นความเอาใจใส่ที่ละเอียดรอบคอบดีใช่ไหมล่ะ”

“อา”

ลูกของเขา ถ้าทำเรื่องแบบนั้นได้ก็เรียกว่าไซโคติชนิดไม่คาดฝัน แต่ฉันรู้สึกว่าการหยุดเวลาเมื่อใดก็ได้นี่แหละคือการฝืนกฎธรรมชาติ

ท่าทางเจ้าแมวจะรู้ว่าฉันคิดอะไรอยู่

“อืม...คุณไม่เห็นด้วยสินะครับ ถ้าอยากให้เกิดความตามหลักการ ผมขอบอกอย่างนี้แล้วกัน เมื่อชีวิตของคนเราตกอยู่ในอันตราย อัตราเร็วของการคิดในสมองจะเพิ่มพูนขึ้นถึงขีดสุด จนรู้สึกเหมือนกับว่าโลกหยุดหมุน ตามปกติแล้วความสามารถในการคิดวิเคราะห์นี้จะเพิ่มขึ้นจนน่าเหลือเชื่อ จำได้ว่านักแสดงผู้ยิ่งใหญ่ในอดีตเคยพูดไว้แบบนี้ กรณีนี้คุณพี่สาวรับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าตัวเองกำลังจะตาย สมองจึงเริ่มทำงานด้วยอัตราเร็วที่สูงลิบลิ่ว หากพูดในแง่ นั้น ตัวผมและนาฬิกาเวลาชีวิตที่เหลืออยู่ก็คือภาพลวงตามหัศจรรย์ที่คุณพี่สาวเห็นตอนใกล้ตาย”

เดี๋ยวก่อนนะ ถ้าอย่างนั้น...

“ถ้าปฐมพยาบาลอย่างถูกวิธีในเวลาอันสั้นได้ บางที --”

ทว่าเจ้าแมวสายตึระชะ

“ทำแบบนี้ไม่ได้หรอกครับ ต่อให้คุณพี่สาวปฐมพยาบาลตัวเองได้เก่งกาจแค่ไหน เวลาชีวิตที่เหลืออยู่ก็จะไม่เพิ่มมากไปกว่านี้ เรื่องอายุยืนยาวยิ่งเป็นไปไม่ได้ เพราะโชคชะตากำหนดอายุขัยของคุณพี่สาวเอาไว้แล้ว”

“ชะ...เข้าใจละ ขอเวลาฉันคิดสักเดี๋ยวนึงเถอะ”

เรื่องมันชักประหลาดขึ้นทุกที แค่เขาบอกว่าฉันจะมีชีวิตอยู่ได้อีก 15 วินาทีก็เหลือเชื่อพอแล้ว นี่ยังมาบอกว่ามีเวลาพิณิจพิจารณาว่าจะใช้ประโยชน์จาก 15 วินาทีนั้นยังไงให้เกิดประโยชน์สูงสุดอีก ฉันยังอยากให้อะไรทุกอย่างเป็นความฝัน แต่ลูกกระสุนเบื้องหน้าปฏิเสธความเป็นไปได้นั้นด้วยพลังโน้มนำวใจ

อันนำพิศวง

เอาละ ยอมรับข้อเท็จจริงว่าตัวเองถูกฆ่าก่อนก็แล้วกัน มันบ้าบอคอแตกจนเหลือเชื่อ แต่ถ้าไม่ยอมรับก็เดินหน้าต่อไม่ได้ อันดับแรกฉันควรหันไปมองหน้าคนร้ายให้ชัดๆ การหันไปมองหน้าคนอื่นใช้เวลาที่วินาทีกันนะ ถึงหันเร็วแค่ไหนก็น่าจะใช้หนึ่งวินาทีเป็นอย่างต่ำ

“เฮ้ย เอยังไงต่อดีครับ”

“กะ...ก่อนอื่นต้องหันไปมองหน้าคนร้าย”

“เอาแบบนี้จะดีจริง ๆ เหรอครับ”

เจ้าแมวยังนั่งอยู่บนโต๊ะริมหน้าต่าง และมองฉันพร้อมยิ้มเยยวน

“คิดให้ดีนะครับ เพราะกลับลำไม่ได้แล้ว”

“คิดดีแล้วนะ ฉันอยากู้ตัวคนร้ายให้ได้”

“ตกลง ถ้าอย่างนั้น...ผมขออวยพรให้คุณโชคดี”

เจ้าแมวพูดแล้วกระโดดลงจากโต๊ะหายไปจากทัศนวิสัยของฉัน หลงเหลือเพียงตัวเลข 15:08 ถ้าฉันอธิษฐานว่าอยากใช้เวลาเดินหน้าต่อ เวลาชีวิตที่เหลืออยู่ก็จะเริ่มลดลงตั้งแต่ชั่ววินาทีนั้นใช่ใหม่นะ

มาถึงช่วงที่ฉันต้องใช้เวลาที่เหลืออยู่แล้ว

ฉันสัมผัสกลิ่นอายของคนเข้ามาใกล้จากข้างหลังไม่ได้เลย แปลว่าคนร้ายน่าจะยิงมาจากนอกประตูที่เปิดทิ้งไว้ ร่างของฉันหยุดนิ่งในสภาพก้าวเท้าขวาออกไป หากรีบวางเท้าขวาลงบนพื้น ใช้เท้าซ้ายเป็นแกนในการหมุนตัวครึ่งรอบ ฉันก็จะหันกลับไปมองอีกฝ่ายได้

จะทำได้หรือเปล่า ถ้าชวนเซทกล่มขึ้นมาจะเสียเวลาเปล่า เยอะทีเดียว อีกอย่างเมื่อกี้เพิ่งถูกยิงหมาดๆ ร่างกายของฉัน น่าจะกำลังโดนแรงกระแทก แต่ไม่รู้หรือกว่าจะเป็นยังไง เกิดมาก็เพิ่งเคยถูกยิงนี่แหละ ต้องลองปฏิบัติจริงสถานเดียว

ถูกแล้ว มัวคิดเวียนว้อไปก็ไร้ประโยชน์ เจ้าแวมบอกว่าจะฉัน จะหยุดเวลาอีกเมื่อไรก็ได้ ค่อยๆ ลงมือทีละชนิดอย่างระมัดระวัง ก็พอแล้ว

ฉันเตรียมใจแล้วตั้งสมาธิ

“เวลาจงเดินต่อ”

- ทันใดนั้น

เหตุการณ์มากมายเกิดขึ้นพร้อมกันในชั่วพริบตา

อันดับแรก ฉันได้ยินเสียงระเบิดดังสนั่นจนไม่น่าเชื่อว่าเป็นเสียงของโลกนี้ ทั้งร่างพลันสั่นสะท้าน มันคือเสียงปืนไม่ผิดแน่ แต่ฉันรู้สึกเหมือนถูกเครื่องบินทิ้งระเบิดพุ่งชน ลูกกระสุนที่ทะลุผ่านร่างกายไปโดนกระดูกแตกเสียงดังแสบแก้วหู

สติสัมปชัญญะของฉันเกือบหลุดลอยท่ามกลางวังวนของเสียง ทว่าร่างกายขยับกึ่งอัตโนมัติเพื่อทำตามความตั้งใจของฉันให้สำเร็จลุล่วง เท้าขวาเหยียบลงพื้น ย้ายศูนย์ถ่วง บิดร่างกายท่อนบน - จังหวะนั้นความเจ็บปวดแสนสาหัสพลันแล่นเร็วขึ้นมาที่หน้าอก

ความเจ็บปวดแสนสาหัสคืออุปสรรคสำคัญที่สุดที่พยายามกระชากสติสัมปชัญญะไปจากฉัน ความเจ็บปวดเกิดขึ้นเพียงแวบแรก พริบตาต่อมาก็แปรเปลี่ยนเป็นความพร้นพริ่งที่ลึกลับยิ่งกว่า ในสถานการณ์แบบนี้ถือว่าแต่จะมองหน้าใครเลย ฉัน

รวบรวมความคิดไม่ได้ด้วยซ้ำ

ไม่แปลกหรอก ของมันเน่อยู่แล้ว
ก็ฉันกำลังจะตายนี่นา...

“สตื่อ...ป!”

ฉันตะโกนอย่างลืมตัว หรือที่จริงอาจจะเป็นการอธิษฐาน
อย่างแรงกล้าในสมองก็ได้

รู้สึกตัวอีกที เสียงกัมปนาททั้งมวลพลันหายวับ โลก
หยุดนิ่งอีกครั้ง ตัวฉันกลับมากระตุกกระตักไม่ได้เหมือนเมื่อครู่
แต่คราวนี้บริเวณหน้าอกรู้สึกเลวร้ายมาก เมื่อก็เวลาหยุดนิ่ง
ทันทีที่โดนยิง ความเจ็บปวดจึงยังส่งไปไม่ถึงสมอง ทว่าครั้งนี้
มันผิดกัน

ความเจ็บปวดมาพร้อมการไหลของเวลา ดูเหมือนฉันจะ
ไม่รู้สึกเจ็บปวดหากอยู่ในสภาพเวลาหยุดนิ่ง หรือในสภาพที่อัตรา
ความเร็วในการคิดวิเคราะห์ของฉันเพิ่มขึ้นถึงขีดสุดอย่างที่เป็น
อยู่ที่นี่ ถึงอย่างนั้นสมองก็คงรับรู้ข้อเท็จจริงว่าหน้าอกของตนเอง
มีรูอยู่ดี ความรู้สึกไม่น่าอภิรมย์อันยากจะอธิบายจึงคุกคาม
ความคิดของฉัน

ตัวเลขของนาฬิกาดิจิทัลที่เจ้าแมวเอาออกมาเมื่อครู่ผุดอยู่
ในมุมหนึ่งของทัศนวิสัย 14:50 โชคดีที่เวลายังผ่านไปไม่มาก
เท่าไร ฉันประหลาดใจที่เหตุการณ์เมื่อครู่เกิดขึ้นในช่วงเวลา 0.5
วินาทีเท่านั้น ขณะเดียวกันก็ตื่นตระหนกที่เวลาชีวิตอันล้ำค่า
ที่เหลืออยู่ถูกใช้ไปเยอะขนาดนี้แล้ว

ใช่ เหลือเวลาชีวิตอีกแค่ไม่นาน ฉันกำลังจะตายแล้ว
จริง ๆ

ข้อเท็จจริงที่เพิ่งมาตระหนักเอาปานนี้ถ้าโถมใส่จิตใจ หัวใจของฉันซึ่งส่งเลือดไปทั่วร่างกายไม่เคยหยุดหย่อนตลอด 28 ปีที่ผ่านมา เหลือเวลาให้เดินอีกไม่กี่ครั้งก็จะหยุดทำงาน ชั่ววันจันทร์...

“ว่าไงครับ คิดจะเปลี่ยนแผนไหม”

ได้ยินเสียงเจ้าแม่วพูด แต่ตอนนี้จะมัวมาพะวงเรื่องเขา ไม่ได้

หากวอกแวกแม้เพียงนิดเดียว ความกลัวตายและความเจ็บปวดที่หยุดนิ่งจะกลับมาเข้าครอบงำจิตใจ เฉพาะ 15 วินาทีนี้ เท่านั้นที่ฉันจะขับไล่พวกมันไปให้ถึงเขตแดนของจิตใต้สำนึก สิ่งจำเป็นสำหรับฉันในขณะนี้มิเพียงการระเบิดพลังของกล้ามเนื้อที่อาศัยความโกรธเกลียดเคียดแค้นต่อคนร้ายเป็นเชื้อเพลิง

ร่างกายของฉันหยุดนิ่งในท่าหันข้างเพื่อหันกลับไปมองคนร้าย ถูกแล้ว ฉันยังหันกลับไปไม่สำเร็จด้วยซ้ำ

“ขออีกที คราวนี้จะหันกลับไปให้ได้”

“โอ้ นานับถือจริงๆ”

เจ้าแม่วหัวเราะขบขัน

เดี่ยวพอหันคอไปมองโถงทางเดินเสร็จ ฉันหยุดเวลาทันที เลยดีกว่า จิตใจหนรับความเจ็บปวดน่ารังเกียจแบบนี้ได้ไม่นานนักหรอก

ฉันตั้งสมาธิ บอกให้เวลาเดินต่อ

เสียงอื้ออึงเข้าปกคลุมในอากาศอีกครั้ง ความเจ็บปวดเจียนตายแล่นพล่านไปทั่วทั้งร่างตั้งแต่ปลายเท้าจรดกระหม่อม รวกับจะฉีกกระชากร่างกายให้ขาดออกจากกันก็ไม่ปาน กระนั้น

ฉันก็กัดฟันแล้วหันขวับ

เห็นบุคคลที่คาดหมายอยู่ในตำแหน่งที่คาดคิด

“...นี่ก็แล้วเชียว!”

ฉันหยุดเวลาอีกรอบทันทีแล้วเหลือบมองนาฬิกา เหลือเวลาอีก 13.85 วินาที นี่คือชีวิตเฮือกสุดท้ายที่เหลืออยู่ ชีวิตของฉันที่น่าจะยืนยาวกลับถูกระงับในชั่ววินาที

- ด้วยฝีมือของผู้หญิงคนนั้น

คนร้ายอยู่ที่โถงทางเดินมีดมืดนอกห้อง

หญิงสาวอายุราวยี่สิบถือปืนล่าสัตว์และหันปากกระบอกที่กำลังปล่อยควันขาวมาทางนี้ ใบหน้าสะสวยหมดจดทั้งที่เติบโตมาในชนบทปิดเบียดด้วยความชิงชังและเจตนาฆ่าอันเต็มเปี่ยม

“อืม...เอ...สรุปก็คือ คุณหนูที่อยู่ตรงนั้นเข้าใจผิดว่าคุณคือศัตรูของแม่ ก็เลยลงมือก่ออาชญากรรมสินะครับ”

ชื่อของผู้หญิงที่ยืนถือปืนล่าสัตว์อยู่ตรงโถงทางเดินคือ ทาการาบายาชิ ซานะ เป็นคนในท้องถิ่นที่มาใช้บริการสถานีอนามัยแห่งนี้ ซานะอาศัยอยู่กับโยริโกะผู้เป็นแม่ที่บ้านเช่าใกล้สถานีอนามัย คนในละแวกนี้พูดกันว่าโยริโกะรักซานะดุจแก้วตาดวงใจมาแต่ไหนแต่ไร เธอรับจ้างช่วยงานเกษตรกรด้วยตัวคนเดียวเพื่อหาเลี้ยงลูกสาว เมื่อสามปีก่อนโยริโกะป่วยเป็นโรคเกี่ยวกับระบบประสาทอัตโนมัติ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการฝึกใช้แรงงานหนัก

ตั้งแต่นั้น ซานะที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมปลายก็รับช่วงทำงานต่อจากแม่และหารายได้เลี้ยงครอบครัวด้วย

ตัวคนเดียว ก่อนหน้านี้โยริโกะมารักษาที่สถานเอนามัย แต่อาการป่วยทรุดลงจนมาสถานเอนามัยไม่ไหว จึงเปลี่ยนเป็นรักษาตัวที่บ้านโดยมีหมอกับฉันที่เป็นเภสัชกรไปหาถึงที่

ช่วงนั้นใครๆ ก็เห็นชัดอยู่แล้วว่าโยริโกะสภาพจิตใจอ่อนแอ เธอคงทุกข์ทรมานเพราะรู้สึกผิดที่ตัวเองกลายเป็นภาระทำให้ลูกสาวสุดที่รักต้องลำบาก ส่วนชานะก็เหนื่อยล้าเพราะต้องทำงานไปด้วยคอยดูแลแม่ไปด้วย ทั้งแม่ทั้งลูกต่างต้องกินยาทางจิตเวชเป็นประจำ

ขณะนี้มาคิดดูแล้ว หากมีใครหาว่ากำลังย้ายยาทางจิตเวชตามที่คนไข้ร้องขอคือการทำให้คนไข้เสพติดยา พวกฉันก็เถียงไม่ออก ถ้าตอนนั้นฉันกับหมอมีใจหุ่มเหกว่านี้และคิดหาวิธีการรักษาแบบอื่นแทน...โยริโกะก็อาจจะไม่ตาย

เมื่อประมาณหนึ่งปีก่อน โยริโกะกินยาฆ่าแมลงสำหรับการเกษตรซึ่งอันตรายร้ายแรงและจากโลกนี้ไป ทั้งชานะไว้ลำพัง

“น่าเห็นใจจริง ๆ เลยนะครับ หมายความว่าคุณหนูที่อยู่ตรงนั้นคงคิดว่าคุณพี่สาวทำให้แม่ของเธอติดยา จนสมดุลงจิตใจพังทลายลงและฆ่าตัวตายในที่สุด เธอเลยมาเพื่อแก้แค้นคุณ?”

เจ้าแม่วัยขยับเขยื้อนได้อย่างอิสระในโลกที่เวลาหยุดนิ่ง และพิณิจพิเคราะห์ชานะผู้ถือปืนจากหลายมุม

“คงอย่างนั้นแหละ ฉันแค่ปฏิบัติหน้าที่อย่างมีอาชีพแท้ ๆ ดันมาโกรธแค้นกันซะอย่างนั้น”

ฉันเจตนาพูดเสียงแข็ง

อันที่จริงแล้วมีเรื่องแค่นั้นแหละที่น่าจะเป็นแรงจูงใจของซานะ หากฉันไม่เปิดปากเงิบเรื่องนั้น โยริโกะก็คง...แต่ข้อเท็จจริงคือเธอฆ่าตัวตาย ในเมื่อคนลงมือคือตัวเธอเอง ฉันก็ไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิด

ถูกแล้ว นั่นคือเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเต็มๆ อาซาฮารากะที่สมควรถูกลงโทษคือซานะ

“อืม...น่ากลัวนะแบบนี้”

เจ้าแม่วหัวเราะไหลล้นอย่างรื่นรมย์ ไม่ได้รู้เลยว่าฉันกำลังคิดอะไร เจ้าหมอนี่คงมองว่าเป็นเรื่องของคนอื่นอยู่สินะ

“งั้นคุณพี่สาวจะทำยังไงต่อล่ะครับ”

“ทำยังไงนะเหรอ”

“เหลือเวลาอีกสิบสามวินาทีว่า คุณจะใช้เวลานั้นทำอะไรเท่าที่พึงเมื่อกี้ อย่างน้อยคุณหนูคนนี้ก็มีความแรงจูงใจให้ฆ่าคุณพี่สาวถ้ามองในเชิงวัตถุวิสัย ถึงปล่อยไว้แบบนี้ ตำรวจก็น่าจะสืบสาวมาเจอคุณหนูคนนี้อยู่ดี”

“เรื่องนั้น...มันไม่แน่หรอก ต่อให้ระหว่างสืบสวนมีชื่อของเธอโผล่มาเป็นผู้ต้องสงสัย ก็ไม่รู้จะอยู่ที่ไหนจะรวบรวมหลักฐานได้พอรีเปลา่ ปืนล่าสัตว์กระบอกนั้นก็ไม่ใช่ของเธอด้วย”

เมื่อวันก่อนมีนักล่าสัตว์ขึ้นเขาไปล่าสัตว์แล้วประสบอุบัติเหตุพลัดตกจากหน้าผาจนบาดเจ็บสาหัส ผู้บาดเจ็บถูกนำตัวมาส่งสถานือนามัย ปัจจุบันก็ยังพักรักษาตัวอยู่ที่นั่น ทว่าปืนล่าสัตว์ที่เขาพกติดตัวหายไปไหนไม่รู้ ที่แรกคาดว่าหล่นอยู่ใกล้จุดเกิดอุบัติเหตุในจังหวัดพลัดตกจากหน้าผา แต่พวกเขาซักซ้อมปืนล่าสัตว์ไปหาดูรอบๆ แล้วไม่เจอ

“แปลว่าคุณหนูคนนั้นเจอมันแล้วแอบเก็บไว้หรือครับ”

“น่าจะอย่างนั้น เพราะจุดเกิดอุบัติเหตุอยู่ใกล้กับไร่ที่
ซานะทำงานอยู่ แต่คนที่ขโมยเป็นล่าสัตว์กระบอกนั้นไปอาจเป็น
ใครก็ได้ ไม่ใช่แค่ซานะ”

“อย่างนี้เอง ตามรอยจากปืนไม่ได้สินะครับ แต่โลกนี้
ช่างเข้าใจยาก คุณหนูตัวผมมแห่งแบบนี้ กลับสุดส่าห์แบกปืน
มายิงคน”

“ตรงกันข้ามต่างหาก ถ้าคนร้ายเป็นผู้ชายกำยำก็ไม่ต้อง
ใช้ปืน จะบีบคอหรือต่อยอีกฝ่ายให้ตายก็ทำได้อยู่แล้ว เหตุผล
ที่เธอเลือกไม่ใช่วิธีทำร้ายร่างกายตรงๆ ก็เพราะกลัวถูกตอบโต้
โง่งละ ถึงอยากฆ่าด้วยยาพิษ ฉันก็เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านยาซะด้วย”

“โอ้ จริงด้วย สุดท้ายการฆ่าด้วยปืนและเป็นวิธีที่ปลอดภัย
และแน่นอนที่สุดสินะครับ แล้วปืนล่าสัตว์ที่ตามรอยยากยิ่ง
โผล่มาในจังหวัดเหมาะอีกต่างหาก แบบนี้สินะที่เรียกว่าฟ้าประทาน
โอกาส”

สถานการณ์เข้าทางซานะพอดี ส่วนฉันโซคร้ายสุดๆ

เอาละ วิเคราะห์คนร้ายเท่านี้พอแล้ว จัดระเบียบสถานการณ์
ในปัจจุบันใหม่อีกรอบดีกว่า

ที่นี้คือห้องเตรียมยาซึ่งอยู่ในมุมหนึ่งของสถานีอนามัย ปีนี้
สถานีอนามัยมีการต่อเติม ห้องเตรียมยาจึงถูกย้ายมาอยู่บริเวณที่
ต่อเติมใหม่ คินนี่ฉันอยู่ทำงานจนตึกเพราะต้องย้ายห้องเตรียมยา
ชั้นวางยาและอุปกรณ์แต่ละประเภทถูกขนมาไว้ที่ใหม่เรียบร้อย
แล้ว ตอนนี้นักกำลังเก็บกวาดและทำความสะอาดห้อง ห้องนี้
จะเป็นห้องทำงานของฉันต่อจากนี้ไป ไม่สิ ฉันตายแล้วนี่นา ที่นี้

จะกลายเป็นห้องร้างหรือเปล่านะ...

หือ เดียวก่อนสิ

ฉันนึกเรื่องหนึ่งขึ้นได้จึงพินิจพิจารณาเสื้อผ้าของชานะอย่างละเอียดถี่ถ้วน เธอถือปืนด้วยสองมือที่สวมถุงมือข้าง คงเพื่อไม่ให้มีรอยนิ้วมือติด แต่พอมองไปที่เท้ากลับเห็นว่าเธอสวมรองเท้าพื้นยาง ฉันจำได้ว่าเป็นรองเท้าของเธอแน่ๆ คนที่นี้จะสวมรองเท้าเดินย่ำผ่านไปมาหน้าห้องเตรียมยาเป็นประจำ ผมนก็ไม่ได้ตกมาลักรักแล้ว เธอคงคิดว่าไม่ต้องกังวลหากจะมีรอยเท้าทิ้งเอาไว้

งั้นถ้าทำแบบนี้...

สมการอย่างหนึ่งผุดขึ้นในสมอง จากการคำนวณน่าจะเป็นไปได้ แต่ปัญหาคือของพวกนั้นมีอยู่ในห้องนี้และอยู่ในขอบเขตที่มือเอื้อมถึงจากตรงนี้หรือเปล่านั้นสิ

ฉันนึกถึงของชิ้นหนึ่งในห้องเตรียมยาแล้ววางกลยุทธ์

กลางห้องมีโต๊ะเตรียมยาตัวใหญ่ สายของสวิทช์กระตุกเปิดปิดไฟห้อยอยู่เหนือโต๊ะ ขวดยาที่ยังเก็บไม่เสร็จวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะตัวนั้น ตอนนี้นฉันยืนอยู่หน้าโต๊ะ มือเอื้อมถึงทั้งขวดยาและสายสวิทช์ พื้นใกล้โต๊ะน่าจะมึ้นน้ำที่ใช้ตอนทำความสะอาดวางอยู่ ในถังน่าจะยังมีน้ำ แต่ไม่แน่ใจ จากตรงนี้มองไม่เห็น

ในห้องมีโต๊ะอีกหนึ่งตัว เป็นโต๊ะทำงานริมหน้าต่าง ตัวเดียวกับที่เจ้าแมวนั่งเมื่อกี้แหละ หน้าต่างบานนั้นหันหาสวนด้านหลัง ฉันถูกใจทิวทัศน์นอกหน้าต่าง จึงตัดลึนใจตั้งโต๊ะตัวเองไว้ตรงนั้น ของที่อยู่บนโต๊ะคือกองเอกสารที่มีเอกสารส่วนตัวปะปนอยู่ โคมไฟ และกระบอกใส่เครื่องเขียน ฉันถือโอกาส

เอาแจกันเสียบดอกแดฟโฟดิลมาวางประดับไว้เพราะใช้ห้องนี้เป็นห้องส่วนตัวได้

ขวดยา น้ำในถัง อ่างล้างมือ กองเอกสาร กระบอกใส่เครื่องเขียน - และแจกันดอกไม้

พูดได้ไม่เต็มปากว่าเพียงพอแล้ว แต่มีทางเลือกเดียวคือลงมือโดยใช้แค่สิ่งของเหล่านี้ ความเป็นไปได้ถือว่าต่ำ ทว่านี่น่าจะเป็นการส่งข้อความที่ดีที่สุดแล้ว

ฉันทบทวนขั้นตอนในสมองหลายต่อหลายหน เวลาที่มีน้อยนิดเหลือเกิน แต่หากทุกอย่างไปได้สวย มันก็เป็นไปได้ไม่ลื ต่อให้กระท่อนกระแท่นไม่เป็นตามแผนบางจุด ฉันก็น่าจะสื่อสารเรื่องที่ควรบอกขึ้นต่ำได้ ต้องลงมือแล้วละ

โอกาสมีแค่ครั้งเดียว แค่ขยับมือพลาดเพียงนิด แผนการทุกอย่างจะสูญเปล่า แล้วชีวิตของฉันก็จะปิดฉากลงอย่างน่าเจ็บใจ

จะผิดพลาดไม่ได้ ผู้หญิงตรงหน้าจะรอดพ้นจากความผิด... ความผิดฐานฆาตกรรมไม่ได้โดยเด็ดขาด

“เตรียมใจพร้อมแล้วรึยังครับ”

เจ้าแมวมงามเบา ๆ

หลังจากเติมเต็มจิตใจด้วยความเกลียดชังต่อชานะ ฉันก็ตอบว่า

“พร้อมแล้ว”

เริ่มปฏิบัติภารกิจได้

ฉันรู้สึกวาลมหายใจตัวเองดังหนวกหู จึงหยุดเดินแล้วพยายามสงบจิตใจหลายครั้ง ทว่ายิ่งเข้าไปใกล้ห้องที่เปิดไฟสว่างห้องนั้นมากเท่าไร ความตื่นตันทันกลับยิ่งพุ่งสูงขึ้นเรื่อยๆ แทนที่จะลดลง

ตั้งแต่บุกรุกเข้ามาจากประตูหลังของสถานีนอนามัย เวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้วไม่รู้ แต่ในที่สุดฉันก็มาถึงหน้าห้องที่เปิดไฟสว่าง พอหันกลับไปมองก็พบว่าหน้าห้องเตรียมมาแห่งนี้ อยู่ห่างจากประตูหลังเพียงสิบเมตร นี่ฉันใช้เวลาขนาดนั้นเพื่อเคลื่อนที่ระยะทางแค่นี้เหวอ ที่จริงพื้นที่ด้านหลังสถานีนอนามัยก็มีคนไม่มาก ฉันอาจจะระมัดระวังเกินไปหน่อยก็ได้

ฉันรับสัมผัสของน้ำหนักปืนล่าสัตว์ที่ขโมยมาผ่านเนื้อผ้าของถุงมือช่าง ขณะชะโงกมองในห้องจากช่องประตูที่เปิดไว้ครึ่งหนึ่ง...ผู้หญิงคนนั้นอยู่ที่นั่น เธอนั่งอยู่กลางห้อง หันหลังให้ทางนี้

ชั่วพริบตาที่เห็นเธอ ใจร้อนพลันเหือดหายจากหัวร้างประหนึ่งความตื่นตันทันจนถึงเมื่อครู่เป็นเรื่องโกหก ค่อยยังชั่วมาถึงที่นี้ได้ก็สบายใจได้แล้ว

ยังไม่มีวิธีแหวว่าเธอจะสังเกตเห็นฉัน ดิละ อยู่หนึ่งๆ แบบนั้นแหละ ตายไปเงียบๆ โดยไม่รู้เรื่องราวชะเถอะ เหมือนอย่างแม่ของฉันที่ถูกแกฆ่าไปละ

คนที่รู้ความผิดของภักซ์กรหญิงคนนั้นมีแค่ฉันคนเดียว วันนั้นเธอโผล่มาที่บ้านฉันปูปบับและบอกว่าลิมของ ฉันเชิญเธอ

เข้าบ้าน แต่ฉันนึกสงสัยอย่างบอกไม่ถูกเลยจับตาดูพฤติกรรม
 ของเธอ และเห็นผู้หญิงคนนั้นแอบเข้าครัวไปสลับขวดยาที่แม่
 ใช้เป็นประจำ ตอนนั้นฉันนึกว่าเธอเปลี่ยนยาเป็นชนิดใหม่ให้
 แต่วันนั้นหลังแม่กินยาก็เกิดอาการทรมาณอย่างฉับพลัน จากนั้น
 แม่ก็ตายก่อนฉันจะทันเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

ตำรวจสรุปว่าแม่ฆ่าตัวตาย แต่ฉันรู้ว่าแม่ตายเพราะกิน
 ยาพิษที่ผู้หญิงคนนั้นเอามาลับเปลี่ยนกับยาจริง

ฉันไม่รู้เหตุผลว่าทำไมผู้หญิงคนนั้นถึงฆ่าแม่ อาจเกี่ยวข้องกับ
 ผลประโยชน์บางอย่างก็ได้ หรือไม่เธออาจจะแค่ขี้เกียจมาหา
 ผู้ป่วยที่บ้าน ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด เรื่องที่ฉันสมควรทำในตอนนั้น
 ก็ไม่เปลี่ยนแปลง

ฉันยกปากกระบอกปืนลั่นตัวขึ้นอย่างเงิบเขียบ ระยะเวลา
 แค่นี้ไม่มีทางพลาดเป้า ฉันยกนิ้วแตะไกปืน

ตอนนั้นเองจู่ๆ เธอก็ลุกขึ้น เผยแผ่นหลังในระดับความสูง
 เดียวกับปากกระบอกปืนราวกับจะบอกให้ยิงเลย

ดี ฉันจะยิงเดี๋ยวนี้แหละ

ฉันเหนียวไก ไม่มีทั้งความอึดอ้อมหรือลังเลในการกระทำ
 นั้น เสียงปืนดังก้องสถานีอนามัยในยามราตรี เสนาะหูดีแท้
 รูสีดำปรากฏบนแผ่นหลังของผู้หญิงตรงหน้า เธอโซเซ

ลำเรียงแล้ว

ฉันรู้สึกเหมือนถูกปลดปล่อยจากภาระหนักอึ้งทั้งหมด
 ในที่สุดก็บรรลุนเป้าหมาย...

แต่ทันใดนั้นก็เกิดเรื่องเหลือเชื่อ

ผู้หญิงคนนั้นที่มีบาดแผลฉกรรจ์หันกลับมา ตาของเธอ